

Kjerkoli, kamorkoli — spomini z menoj! Naj bo življenje še tako tiho in mirno — toliko več spominov, tem ljubših in dražjih! V tihem miru svetovečer ne noči ne obiščejo človeka nikoli spomini iz burnih dni in viharnega življenja; zbuja se samo, kar je spalo v srcu, ne iz grude in blata porojeno, ampak v duši spočeto.

Trojne solze joče človek: solze žalosti, solze človeka in solze svetovečer ne noči.

Trikrat na leto se mi porodijo v srcu: solze žalosti, solze človeka in solze svetovečer ne; nobenih bi se ne sramoval ob belem dnevu, četudi jih temne noči le malokdaj vidijo; nič sramotnega v žalosti, nič nesramnega v človeku, nič žalostnega v sveti noči.

Katere so mi ljubše, katere so mi dražje! — Kdor jih pozna, dobro ve.

A najbolj pričakovane so svetovečer ne — druge pridejo nepričakovane, brez nestrpnega hrepenenja.

Ni treba, da biseri, v srcu porojeni, privro v oči — ni treba, da jih človek seje v svet, ljudem v zasmeh. Najdragocenejši so v srcu porojeni in v srcu na veke shranjeni.

Ni treba, da romajo ljudje objokanih obrazov skozi dolino solz. Solze v srcu, kroginkrog radost in veselje, ne hrupno in glasno, ampak tiho in resnično.

In v solzah ni treba žalosti same, obupa in grenkosti; tudi radost in veselje je lahko v njih, blažena sreča, sladko hrepenenje. —

Svetovečer na noč, neskončen dar milosti in ljubezni božje, neizmerno je tvoje bogastvo! Le nedolžna srca, le skesane in spokorjene duše ga poznajo — nikoli ga še ni bil deležen trdovraten in zakrknjen grešnik!

Pesem žerjavov.

Zložil dr. L. Lénard.

Mi jadramo, mi jadramo v pekoče južne kraje:
od severa ledenega,
življenja zamorjenega
poslavljam, poslavljam se danes prepevaje!

Mi jadramo, mi jadramo čez gore in čez vode:
naprej do juga strastnega,
življenja vseoblastnega,
naprej, naprej, tje do kipečih, bujnih sil prirode!

Mi ne poznamo ozkih mej in ne zemlje postave:
z vetrovi se bojujemo,
z valovi popotujemo,
naš cilj žarū razbeljene brezmejne so puščave!

Mi gremo tje, mi gremo tje, kjer zemlja nima meje:
vse leto neprenehoma
žareče neutehoma
razbeljeno planjavo tam nebeško solnce greje!

Mi gremo tje, mi gremo tje, kjer žolti lev kraljuje:
v objem življenja potnega,
v odsev neba dobrotnega,
kjer vedno novo iz grobov življenje se dviguje!

Mi gremo tje, kjer bujna kri po žilah se pretaka:
oči se ognja bliskajo,
poguma srca vriskajo,
življenje neutešeno z nemirno silo čaka!

V vihar ni noči.

Zložil Vekoslav Remec.

Krog koče zasnežene vihra in hruje
kot bič žvižgajoč,
srce brez pokoja prisluškuje
v vihar noč,
kjer v dalji nekaj tak zlobno in tuje
ječi od groze mroč...

Bogve, ali tolpa volkov beži
tuleč čez polja in ravni,
ali to noči je zimske stok,
kot morje črne bolesti globok,
ali v duši boj strasti divja,
ki so planile kvišku iz dolgega sna...